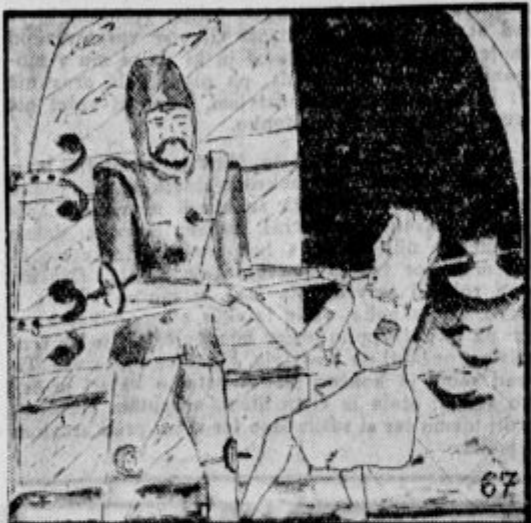

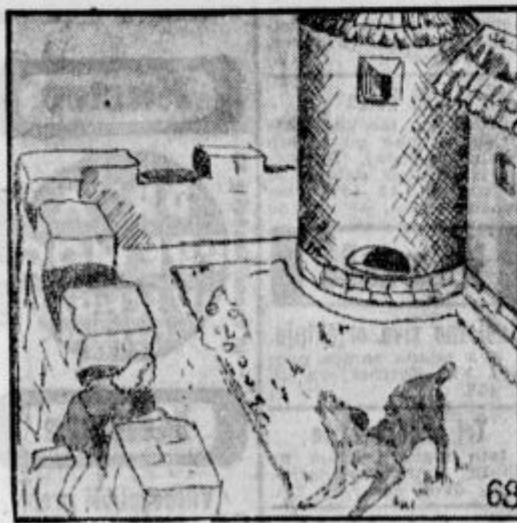

Vsa jezna je zavrnila na stražarja: »Ti, pusti me noter, tu sem doma! Jaz sem princeska Marjetica!«

Stražar pa se je zakrohotal: »Poberi se, umazanka! A če te zanima, vedi: naša princeska se v vrtu igra!«

Psi na dvorišču so zarenčali in Marjetica se je spustila v divji beg!

Ubegla princeska pa se je kmalu vrnila. Hotela je preplezati grajski zid; a zopet so jo psi pregnali.

Dobro in poceni želi biti vsak postrežen!
Vse to Vam nudijo radovoljno naši inserenti!

Bila je volja Vsemogočnega, da je poklical danes k Sebi, previdenega s sv. zakramenti za umirajoče, našega nad vse ljubljenega soproga in najbližjega očeta, brata, starega očeta, strica in svaka, gospoda

Barl Rudolfa

strojevodje drž. žel. v pokoju

Truplo blagopokojnega leži na Zalah, v kapelici sv. Petra. Pogreb bo v ponedeljek, dne 12. julija 1943 ob 5 popoldne izpred viške cerkve na pokopališču na Viču, kjer bo položen v rodinski grob. Sv. maša zadušnica bo 16. julija ob 7 zjutraj v cerkvi sv. Antona na Viču.

Ljubljana, dne 10. julija 1943.

Zalujoči: Julija, soproga; Rudolf, Emil, Vilibald in Ljudmila, otroci; Pavla, sestra; Trudica, Petrček in Matijček, vnuki; Marica in Cvetka, sinahi, ter ostalo sorodstvo

ZAHVALA. Najpristronejšo zahvalo izrekam vsem, ki ste sočustvovali z menoj ob izgubi mojega dragega soproga, gospoda

BEČAJ ANTONA

Posebno se zahvaljujem g. Valentinu Izidorju za njegovo požrtvovalnost, pomoč in tolažbo v času bolezni in ob smrti pokojnikov. — Zahvala vsem, ki ste se trudili olajšati mu zadnje ure in, ki ste dragega pokojnika Toneta tako polnoštevilno spremili na zadnji poti in mu poklonili toliko cvetja. — Iskreno Bog plača!

Ljubljana, dne 11. julija 1943.

Zalujoča soproga Amalija Bečaj

V ljubezni do Boga in do svojih otrok je gorelo ter se popolnoma žrtvovalo mehko srce naše izredno dobre, nad vse ljubljene mamice, babice, sestre in tete, gospe

Antonije Krošl

roj. Kreačič

ki jo je Bog rešil težkega trpljenja dne 5. julija 1943 ob 17. uri popoldne v 77. letu starosti.

Svoje poslednje prebivališče je našla na pokopališču v Brezicah. — Gospod življenja naj naši nepozabni materi podeli večno plačilo za vso njeno dobroto in za vso njeno ljubezen, kakor tudi za vse gorje, ki ga je tako junaško prenašala.

Ljubljana, dne 9. julija 1943.

Sinova Jože in Anton v imenu vsega ostalega sorodstva

Zahvala

Vsem, ki ste se nas spomnili ob bridki izgubi naše ljube, nepozabne

Nedice

jo obsuli s cvetjem in jo spremili na poti v njen zadnji dom, se prav iskreno zahvaljujemo.

Sušnik Pavel in Mira

Gobe suhe po najboljših dnevnih cenah kupuje

GREGORČ & Co.

Ljubljana (dvorišče kavarne „Evropa“)

Šport v kratkem

Mladinski turnir SK Marsa. Sestanek vseh predstavnikov klubov, ki sodelujejo na mladinskem nogometnem turnirju SK Marsa, bo v ponedeljek ob 17 v pisarni Nogometne zveze. — SK Mars.

Na maratonskem teku v Torinu, žigar proga je znašala 42.420 m, je zmagal Padovani s časom 2 uri 43 min. 34.8 sek. Ob isti priliki je postavil nadarjeni sprinter Montarari prav dobro znamko v teku na 100 m 10.7 sek.

Arne Andersson, o katerem smo poročali, da

je nedavno postavil nov svetovni rekord v teku na 1 miljo (1609 m), se je lotil spet poizkusa, da bi postavil kaj novega v teku na 1000 m. Tvegana naloga pa mu ni uspela in je dosegel »samot« 2:25.4 min. Svetovni rekord znaša 2:22.8.

V malem plavalnem bazenu v Krakovem je padla znamka visoke vrednosti. Čitamo, da je preplaval Simon 100 m hrblino v 1:14.2 min. Upoštevati je sicer treba, da znaša dolžina plavališča samo 10 m, kljub temu pa je verjetno, da bomo še naleteli na njegovo ime na mednarodnih plavalnih tekmah.

OGGI AL CINE UNION
DANES V KINU UNION

ATTENZIONE! STARE UN'INDIAGIOLATA RAGAZZA

POZORI VIDELI BOSTE VRAZIE DEKLEI

CHIARETTA GELLI

IL BIRICHINO DI PAPA
OCETOVA LJUBLJENKA

Con Nestopelo

DINA GALLI • CARLO CAMPANINI
ARMANDO FALCONI

UN FILM LUX diretta da R. MATARAZZO

„SLOVENEČ“, podružnica: Miklošičeva cesta št. 5

Umrli nam je naš ljubljeni, skrbni oče, stari oče, tast, stric in svak, gospod

Jernej Keše

hišni posestnik in žel. zvančnik v pokoju

Pogreb dragega pokojnika bo v nedeljo, dne 11. julija 1943 ob 4 popoldne z Zal. iz kapelice sv. Jožefa na pokopališču k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 10. julija 1943.

Družine: Keše, Lukič, dr. Kambič, Repič

UPRAVA SPLOSNE BOLNIŠNICE V LJUBLJANI sporoča žalostno vest, da je umrl njen dolgoletni in zvesti uslužbenec

Turčinovič Jože

Pogreb bo v ponedeljek z Zal na pokopališču k Sv. Križu. Ura pogreba bo objavljena v ponedeljski številki »Slovenskega doma« in »Slovenskega Naroda«.

Uprava in uslužbenstvo bosta pokojnika ohranila v trajnem spominu.

Ljubljana, dne 10. julija 1943.

Uprava Splošne bolnišnice

Domačija v cvetju

Tomaž Poklukar

27

»Bog daj, Matevž, ti tukaj? Čestitam, gospa Majda, dolgo se nismo videli.«

Matevžu je bilo ljubo, da je naletel na starega znanca. Na to se niti spomnil ni, da se je nekoč za njim spomnil (takrat ga je zmerjal z mestnim škricem) in da sta bila tekmeca, ne samo v emuških rekah, temveč tudi v ljubezni.

Matevž in Janez sta bila človeka nasprotujočih si narav. Matevž je bil kmetski sin. Po žilah se mu je pretakala polnokrvna moštost, ki jo je podedoval po očetu. Njegovo mišljenje je bilo ostro, čustvovanje pa globoko in močno razgibano. Na zunanost ni dal veliko, bil pa je čedne postave in duhovitega obraza. Niti v otroških, niti v dijaških letih mu ni bilo mehko postlano. Že v prvi šoli so ga gledali postrani, ker je bil skromno napravljen in v marsikaterem oziru še neotesan. Drugi so nosili v šolo kruh z maslom, Matevž pa do božiča jabolka, potem pa krljice in suhe bruske.

Ni mogel zatajiti, da je s kmetov in si tudi ni prizadeval, čeprav so ga marsikdaj prav zaradi tega poniževali.

Ko je hodil v nižjo gimnazijo, mu je dajal oče samo toliko denarja, kolikor ga je potreboval za stanovanje in hrano. Za knjige in zvezke ga je moral posebej prositi. To je bilo najtežje, zakaj Andraž je bil v tistih časih v stiskah. Andrej je bil v višji šoli, Ančki pa je moral odšteti doto.

V šoli se je učil z veseljem in je v marsikaterem predmetu prednjačil pred drugimi. V prirodoopisu je bil vedno prvi, z jeziki pa je imel težave. Kako tudi ne? Doma ga ni nikdo učil književne govornice, pač pa se jim je pozneje celo zdelo, da se pači, ko se je navadil bolj uglajenega izražanja. Ko so drugi hodili v kino in na nogometno igrišče, je sedel Matevž doma pri knjigah ali pa se je sprehajal po mestnem vrtu in tuhtal, kako bi živel, da bi imel oče z njim čim manj stroškov.

Drugače se mu je godilo v poznejših letih, ko se je približevala maturata. Andrej je postal gospod, Ančka je bila izplačana, in Andraž ga je tu pa tam celo vprašal, če potrebuje obleke ali denarja. Spet je bil brez skrbi in od srca rad je dajal sinu vse, kar je

potreboval, saj je bil po naravi preveč skromen. V sedmi šoli je že imel toliko prihrankov, da si je kupil lepe smuči, v osmi pa je hodil pozimi k plesnim vajam, poleti pa tudi na nogometno igrišče ali na plavalnišče.

Vedno bolj samostojen je postal, v družbi pa so ga radi poslušali ter vabili zdaj na izlete in v gostilne, zdaj k pevskim vajam ali športnim tekmam. Vendar mu je ostalo tenkočutno srce do vsega, kar je v zvezi s kmetiskim življenjem, z naravo in z malim človekom. Z lepo odvetnikovo hčerko je hodil prav tako rad na sprehod kakor s služkinjo, ki je bila doma pri Sv. Lovrencu.

V svoji prvi ljubezni je bil morda prav zaradi tega razočaran, ker se kot maturant ni znal ali pa ni hotel nositi dovolj gosposko. Sovražil je vse, kar je gizdalinsko, prav posebno pa je imel na piki one součence, ki so nosili prstane ter si mazali lase ali škropili robčke z dišavami. Marsikdaj jih je osemil, in to so mu celo dekleta na plesnih vajah zamerila. Tiste male dijaške ljubezni v Mariboru je bilo kmalu konec. Potem pa je prišlo obdobje, ko so ga gore priklenile nave vse do usodnega dne, ko je začutil podzigačoče in hrepenceče sile v duši, kadar je zagledal Majdo Vorinovo.

Janez je bil pravo nasprotje z Matevžem. V otroških letih je imel veča

izobilju, vrh tega pa se je učil glasbe, lepe govornice in uglajenega vedenja. Ko je prišel v srednjo šolo, je bila govornica profesorjev prav ista kot jo je slišal doma. Kolikor teliko je bil razgledan v tehniki, v znanosti in v umetnosti, zakaj to so bila področja, o katerih so doma čisto razpravljali.

V prvi in drugi šoli je gledal z viška na uboge kmetavzarčke, ki so se borili s tujo učenostjo, pa celo s pozdravljanjem ter lepim vedenjem sploh. Pri šolski telovadbi je bil Janez tako izvrsten in neprekosljiv, da ga je postavil učitelj za vaditelja.

Docela razumljivo, da se je fantič prevzel in da je gledal z viška na svoje tovariše. Pozneje je začelo z njegovim učenjem škripati, vestni inštruktorji in očetova palica pa so mu le pripomogli, da je lezel iz razreda v razred.

Na plesnih vajah je že nosil črn suknjič z modrimi hlačami. Ko so njegovi vrstniki oklevali, preden so se približali najlepšim dekletom, se je Janez že z vsako tikal in jo vrtel kakor sam plesni učitelj.

Med redkimi dekleti, ki se niso navduševala zanj, je bila Majda Vorinova. To je bil občuten neuspeh, ki ga je mučil še pozneje na visoki šoli.

Nesrečen v svoji mladeniški ljubezni se je lotil nečesa, kar se mu je

zdelo, da mu bo prineslo slavo junaka. Posvetil se je najbolj romantičnemu športu — smučanju.

In glej, tedaj je naletel na tekmah na navadnega študenta s kmetov, na Andraževga Matevža. Ta pohorski gad je bil hitrejši od njega! Spoprijela sta se prvo in drugo leto; obakrat ga je nesel. Ko pa se je pripravljala na tretjo zimo, ju je srečal pod Rožnikom: Majdo in Matevža, ko sta se držala za roke.

Počakaj ti kmetsko fanto, letos bo nekdo drugi pred teboj, ne boš več prvi, mu je grozil takrat v mislih. Na zimskem slavlju v Podutiku ga je res premagal, bilo pa je že prepozno; športno igro je dobil, ljubezensko pa je izgubil.

Naj bo kakor koli, zdaj sta sedela v mariborski kavarni pri isti mizi ter se pogovarjala o sončnih dnevih, ki sta jih preživela na Pokljuki. Lansko zimo je bil Janez v Chamoni, letos pa namerava v Garmisch. Zakaj si ne bi privoščil užitka na smučeh? Pet tisočakov zasluži na mesec, in k temu pride še trinajsta plača, ki je kakor nalašč za potovanje v inozemstvo.

In vidva, kakšne načrte imata za zimo?

»O, sijajne! Če bo šlo vse po sreči, se bava vzpela na vrh Pohorja, in od tam naravnost k Sv. Lovrencu.«

